

оу҃срѣдіѣ и любовію и тепліими слѣзми, коупно же и съ свѣщми и діміанѡ, ѡсрѣдно ѡбвизахъ єтіе чѣтніе мѡщи прѣбнаго оца. Пришѣшоу же вышереченномуу чрѣнцоу и тѡмоу ѡблѡбизавшѡ прѣбнааго стѣе мѡщи, и некакѡ чюдній ѡхыщреніѣ, ѡтаи въземъ єдинъ ѡ малихъ прѣстѣи и ѡбещаніе тво-рааше въ срѣци си, іако да сътвораетъ памѣ стѡмѡ ѡцѡ. И полѡживъ и въ оу҃брѡсѣхъ своемъ въ кѡвоуре, никѡмоу не вѣщѡу. Егда же наѹ҃рїа изышѣ изъ црѣквы, вѣси ѡходѣше кѡждѡ въ своа сїи рѡѡующе се и хвалеше бѡ и єтѣго, тѡгда же реченїи Арсенїе послѣжде вѣсѣхъ изыде, имѣи съ собою єтѣго мѡщѣ. Пришѣше на мѣсто еже іѣ прѣ црѣковію, начеѣ колебати се іако ѡ піанства ѡвѡурѡвѣ, хѡтѣ его єтѣи низриноути въ двѡль. Єдинъ же ѡ братїе въ слѣѣхъ понде и рече ємоу: что іѣ, брате, и почтѡ тако колебаєши се. Онъ же стоудѡ и срамѡ ѡдрѣжїи вѣса испѡвѣда и гла ємоу: брѣ, скоро възврати се, что еси възель, пакы остави, іако да не что зло не постраждеши. Єтѣи же кѡ нѣмоу въ снѣ прїиде и рече ємоу: кто еси ты, иже тако дрѣзѡуєи ѡкрасти ѡ мѡщѣи мої, хѡтѣхъ оу҃бѡ на тебѣ показати страшно знаменїе, нѣ ѡбаче мѡѡсрѣдѡвахъ о тебе, понїеже ѡбѣщанїе сътворилъ еси, іако вѣсѣга памѣ сътвори-рати ми въ живѡтѣхъ своемъ. Еєго раѡ сътворихъ ти кро-тѡвѣсть идїи прочее съ мирѡ. Арсенїе же прослави бѡ и єтѣго, идеше въ пѣсѣхъ свои рѡѡе се.

Ізъ же, братїе ѡцї, елика възмогахѡ ѡ малооумїа нашего навикѡути и извѣстѡ изпитати ѡ дѡвнихъ и прѣславїї чюдесехъ єтѣго и прѣбнаго ѡца и поустїны житєля Іѡакїма съ вѣсакїи вѣниманїѣ и потрѣжденїѣ сѣписѡ прочитающїи вїты на ползѡ и єтѡмѡ въ славоу и похвалѡ, мене же и грѣшномуу и сїа сѣписавшѡмоу мѡтѡвами єтѣго спѡвити ми се въ днѣ сѡднїи полоучити вѣчнїихъ вѣгъ, ѡ хѣ іѣхъ гїи нашемъ, емѡ же слава и чѣстѣ.

XLVII

Прологъ и житїе на св. Илариона Мѡгленски

А

Прологъѣ на св. Илариона Мѡгленски (XII в.) е кра-тъкъ поменъ за пренасянето ѡтъ царь Калояна на св. Ила-рионовитѣ мѡщи ѡтъ Мѡгленъ въ Тѣрново. Той ми е из-вестенъ по следнитѣ по-стари рѣкописи и издания. По